

Andy McNab

Oorlogswond

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

DEEL I

1

November 1988

De twee propellers van de Dornier Do 28 Skyservant gilden uit alle macht toen we op de verregende startbaan van Tempelhof opstegen en steil door de sombere hemel van West-Berlijn klommen. Deze toestellen boden gewoonlijk plaats aan een stuk of twaalf mensen, maar in dit geval niet. De stoelen waren weggehaald, en wij vieren moesten languit op de koude, stalen vloer liggen.

Het vliegtuig bokte en zwalkte als een roeiboot in een storm. Ik greep een rib van de kale romp beet en hees me naar een raam. Dex probeerde kennelijk onder het wolkendek te blijven, of het lukte hem niet om erboven te komen. Het westelijke stadsdeel blonk en glinsterde als een reuzenkerstboom. Het leek wel of op elk dak een neonreclame voor Mercedes knipperde. De wijk met de nachtclubs was zo ongeveer een vuurwerk. Als we heelhuids van deze klus terugkwamen, gingen we er misschien heen om ook zelf wat vuurwerk af te steken.

In de Luftwaffe stikte het zo ongeveer van de Do 28's, en de meeste vluchten vanaf Tempelhof – het grootste Amerikaanse militaire vliegveld daar – waren routine. Diverse malen per dag stegen van het eiland van West-Berlijn vliegtuigen op, die dan een van de drie luchtcorridors boven het door de Russen beheerste Oost-Duitsland naar het eigenlijke West-Duitsland namen. Niemand lette erop of dacht er ook maar over na, en dat was precies zoals Dexter Khattri met zijn zeven maanden oude paardenstaart het wilde. Hij was namelijk van plan een kleine omweg te maken.

Ik had het gevoel dat ik naar het bezette Frankrijk werd gebracht om er het verzet te steunen. Afgaande op het gekraak, het gerammel en de koude lucht die door alle kieren de romp in stroomde, had dit een vliegtuig van de SOE geweest kunnen zijn; van de Britse club die in de Tweede Wereldoorlog agenten naar vijandelijk gebied bracht. Er was zoveel herrie dat het leek alsof de deur was opengewaaid. Ik had gemerkt dat er regen door de stijl van de al gesloten deur was gelekt. De deur zat dus kennelijk niet goed vast en was inmiddels

misschien losgescheurd.

Ik vouwde de onderkant van mijn pet nog een keer dubbel om mijn achterhoofd wat steun te geven. Toen trok ik de rits van mijn zwarte, warme, lichtgewicht Puffa-jas helemaal dicht en legde ik mijn rug en voeten op de grond, knieën omhoog, handen in mijn zakken. Als er een bijpassende Puffa-broek had bestaan, zou ik er drie besteld hebben.

De Dornier slingerde weer, en mijn hoofd rolde op de beschermende wollen band. Dex draaide ons alle kanten op. Ditmaal wilde ik niet naar buiten kijken, uit angst om te zien waarom.

We zigzagden misschien wel tussen torenflats door. Ik stelde me voor hoe Berlijnse kinderen hun gezichtje tegen het raam van hun slaapkamer drukten, en zich afvroegen wat er in vredesnaam aan de hand was. Rooie Ken zei dat het de laatste keer zo gegaan was. Dex had in Halloweenstijl een zaklantaarn onder zijn kin gehouden en naar hen gezwaaid. Ze hadden er waarschijnlijk nog steeds nachtmerries van.

De Berlijnse Muur stond er nog, maar niet lang meer. Het wemelde er nog steeds van de mijnen, honden, schrikdraden, machinegeweren op standaards en al het andere wat het communistische regime nodig had om een uittocht naar het Westen te stuiten, maar inmiddels wilden zelfs de grenswachten het zinkende schip verlaten. Iedereen wist dat het hoe dan ook binnenkort voorbij zou zijn. Nog maar een jaar eerder had Ronnie Reagan bij de Brandenburger Tor gestaan om te zeggen: 'Als u vrede wilt, open dan deze poort, meneer Gorbatsjov! Haal deze muur neer!' Maar voorlopig waren ze nog de kwaai rakkers en Dex plus wij drieën onder bevel van Rooie Ken stonden op het punt om hun luchtruim binnen te vliegen.

Mijn koptelefoon knetterde toen Dex schertsend zei: 'We zijn er zo, jongens, op tijd thuis voor een kop thee en kleffe kadetten voordat het licht wordt, hè?'

Het vliegtuig dook naar de hoogte van de daken. Hij grinnikte even. 'Op je zorgenlijstje kun je de radar wegstrepen; daar hebben we het vorige week al over gehad.' Zijn grinnik werd een lach. 'En zo niet, dan hoop ik dat jullie goeie schoenen hebben. Het is een lange tippel naar huis.'

Alsof die droge grappen nog niet genoeg waren, trakteerde Dex ons op de eerste paar regels van zijn oude schoollied. Zijn bekakte accent was de kers op de SOE-taart. 'Lekker bootje varen / mooi weer

voor het hooi / de boom geeft heel veel schaduw / en de hele zoi...'

Daarna zwol zijn stem nog vele tientallen decibellen aan. 'Samen op de schommel / je hoofd heel diep gebukt...'

De Muur was misschien nog intact maar aan Dexter Khattri zaten steekjes los. Die man was zo gek als een deur. Geen wonder dat zijn vriendinnen kwamen en gingen met de snelheid van zijn denkprocessen. Dex praatte als prins Charles op speed, wat uit de mond van iemand uit India heel vreemd klonk. Aan de andere kant hadden meer vindaloo's mijn achterste gebrand dan bij hem ooit het geval was geweest. Hij was weleens langs een winkel met Bollywood-video's aan Southall Broadway gereden, maar dichterbij het land van zijn voorouders was hij nooit geweest.

Zijn paardenstaart tot over zijn schouders was zijn nieuwste poging om na te gaan hoe ver hij bij de Royal Air Force (RAF)-bobo's kon gaan. Ditmaal verspreidde hij het verhaal dat hij een Sikh was. Geen wonder dat hij de enige mij bekende vlieger was die veertien jaar lang kapitein was gebleven.

We waren de moedjahedien gaan helpen, en Dex was sindsdien in Cessna's, Dorniers, helikopters en alles wat maar vloog, het IJzeren Gordijn overgestoken. Men zei dat meer Oost-Europeanen met hem naar het Westen waren gevlogen dan met Aeroflot. Hij was verzot op het leven dat hij leidde – zonder verantwoordelijkheden – en hij nam het leger maar één ding kwalijk: dat aan zijn doodsverlangen niet voldaan was. Hij had altijd te veel geluk. Ik hoopte dat het die nacht zo zou blijven.

Ditmaal waren we op weg naar het communistische gevangenenkamp dat zich 'Duitse Democratische Republiek' noemde. We wilden contact leggen met KGB-agent 'Wladislav', die ons het geleidingssysteem van een nieuwe generatie Russische ballistische projectielen zou geven. In ruil daarvoor kreeg hij van ons een grote zak geld.

2

We zoefden tussen twee torenflats door. Ik wist dat Dex de verleiding niet zou kunnen weerstaan om zijn zaklantaarn weer voor de dag te halen. Dit was waarschijnlijk zijn laatste kans.

Nu de Koude Oorlog op sterven na dood was, hielden de boys uit het Oostblok één grote opheffingsuitverkoop. Elke KGB-agent was – net als de man die we gingen ontmoeten – een kleine scharrelaar geworden. Ze veilden hele huizenblokken in Moskou en Leningrad die ze niet bezaten. Generaals zetten hele infanteriebataljons in om grote fabrieksinstallaties aan de westelijke grenzen te koop aan te bieden. Sommige dienstplichtige soldaten werden door het opperbevel zelfs als dwangarbeiders verhuurd. Ze hadden nog steeds een kwart miljoen soldaten die in Afghanistan vochten, maar ongeacht de beweringen van het Russische pr-apparaat kregen die daar op grote schaal klop.

Rooie Ken, Tenny en ik hadden daar het grootste deel van 1986 met de bebaarde mannen door de bergen getrokken. Het Regiment bombardeerde elke brug binnen handbereik, zodat de Russische pantserkonvooien zich niet meer konden verplaatsen. Toen brachten we springladingen aan om de Russen op te blazen als ze dat wel deden. Als Dex ons niet hoefde te vervoeren, verzorgde hij de bevoorrading van de moedjahedien.

Ook in die tijd was het corruptieniveau bij de Russen al huizenhoog. Dex bracht wagonladingen splinternieuwe Russische wapens en uitrusting mee die door het opperbevel verkocht waren. Het meeste ervan werd uiteindelijk tegen hun eigen twintigjarige rekruuten gebruikt. Die jongens sneuvelden elke dag bij bosjes.

Inmiddels stortte het hele Russische blok in, en de Oost-Duitsers haalden wat er te halen viel. Ze ventten alle militaire geheimen uit waarop ze de hand konden leggen. Zelfs de Stasi, de geheime staatspolitie, bedreef een bloeiende handel in geheime documenten. Alles om maar een paar dollar te verdienen voordat het hele systeem kopje-

onder ging. Het Westen moedigde dat aan. Zodra de Muur gevallen was, zou een totaal nieuwe wereldorde tot stand moeten komen en als we bij dat enorme aanbod niet zoveel technologie en kennis in de wacht sleepten als we konden, stonden er tal van andere kopers in de rij. We moesten weten welke spullen de markt aan het overspoelen waren, zodat we betere dingen konden ontwikkelen om ons ertegen te verdedigen.

Rooie Ken en Tenny waren tijdelijk gedetacheerd bij BRIXMIS, de missie van het Britse opperbevel bij de Russische strijdmacht in Duitsland. Voor deze klus hadden ze nog iemand nodig, en daarom hadden ze Hereford gebeld om te zien of ik beschikbaar was. Die twee hadden onderling een hechtere band dan met mij, maar we hadden altijd graag met elkaar samengewerkt.

BRIXMIS ontstond na de Tweede Wereldoorlog om de goede werkkrelaties tussen de bezettingsmachten in de Britse en de Russische zone te bevorderen. De Fransen en Amerikanen sloten hun eigen overeenkomsten met de Russen. Om de een of andere reden mochten de Britten evenveel liaisonofficieren in de Russische zone detacheren als de twee andere missies samen. Ze hielden misschien van onze theezakjes.

Rooie Ken had tweeëntwintig jaar bij het pararegiment en de Special Air Service (SAS) gediend, en zijn gezicht vertelde het hele verhaal – hoewel ook zijn vele sjekkie's iets tot die diepe rimpels zullen hebben bijgedragen. Hij had de laatste drie jaar in zijn matgroene Opel rondgereden om foto's van tanks te maken en overlopers over het hek te helpen, maar na deze plaatsing zou hij het Regiment vaarwel zeggen. Hij beweerde geen plannen te hebben afgezien van een permanente aanwezigheid op de tribunes van de Barnsley FC, maar ik wist dat hij uit zijn nek lulde.

Ook Tenny kwam uit het D-squadron en moest Rooie Kens werk overnemen, maar niemand wist voor hoe lang: als de Muur instortte, stortte ook BRIXMIS in. Hij was een jaar of dertig, heel slim en bikkelhard. Dat kon ook niet anders als je opgroeide met een kapsel dat wel een roestige Brillo-schuurspons leek. 'Tennyson' was geen naam die je op speelplaatsjes in binnensteden vaak hoorde roepen, maar zijn bloedmooie verloofde hield er kennelijk van, en iets anders deed er niet toe, vermoed ik.

Tenny had altijd een sterrenrol gespeeld. Na de universiteit en een tijdje bij de officiersopleiding besloot hij dat hij liever met ordinaire soldaten omging dan dat hij dingen deed die hij doen moest, zoals

arts of advocaat worden of iets anders waarmee hij zijn zakken kon vullen. Tenny was overal geweest en had gouden vingers. We wisten allemaal dat hij voor het hogere bestemd was. Voor mij was het Regiment het hoogste dat ik ooit zou bereiken. Voor hem was het alleen een tussenstation op weg naar de wereldheerschappij.

‘Lekker bootje varen / mooi weer voor het hooi / de boom geeft heel veel schaduw / en de...’

‘Hou verdomme je muil!’ Rooie Ken werd een beetje gestoord van Dex.

Dex draaide het toestel scherp naar rechts, en ik moest mijn arm uitsteken om niet door de cabine te zeilen.

‘Hé, hé, Rooie – waar zijn je manieren gebleven? Het is echt een lied voor jullie. Het is geschreven door iemand uit de Rifle Brigade aan de Noordoostelijke Grens. Hij heette volgens mij...’

Rooie Ken had er tabak van. ‘Hou godverdomme je bek, slapjanus!’ Voor iemand uit het pararegiment was iedereen die geen rode baret droeg, een slapjanus.

Zij tweeën waren altijd een soort viswijven geweest. Ze kibbelden de hele dag en alle dagen van de week, maar konden als kibbelmaatjes niet zonder elkaar.

De toon van Dex’ stem veranderde ineens. ‘Grens gepasseerd.’

In het landschap beneden leek een bijl het snoer van de kerstboom te hebben doorgehakt. Zelfs de navigatielichten waren gedooft.

‘Boven de steriele zone.’

Een grommende stem uit de Bronx vulde onze koptelefoons. ‘Dat zie ik ook wel. Vertel liever waar we gaan landen.’

Voordat Rooie Ken de kans kreeg om onze Amerikaanse vriend te vertellen waar hij onze ‘trans-Atlantische vriendschap’ kon steken, antwoordde Tenny met beheerste stem: ‘Rustig maar, Spag. We komen er heus wel. We kunnen voorlopig niks anders doen dan ons gedeisd houden en Dex zijn werk laten doen.’

Ik had Conrad Spicciati drie dagen eerder leren kennen en wist al meteen dat ik hem niet mocht. Niet omdat hij klein was en zo dik dat hij op Humpty Dumpty leek, maar omdat hij zich tegenover ons niet kon gedragen. Voor een onderknuppel van de CIA had hij een verbeelding zo groot als het hele Pentagon, en we namen hem vanzelfsprekend in de zeik. Dex begon hem Spaghetti te noemen, en tien tellen later hadden we dat afgekort tot Spag.

Dat werkte hem zo op zijn zenuwen dat zijn pornosterrensnoer er

altijd van trilde. Hij streekte dat ding de hele tijd met zijn duim en wijsvinger, vermoedelijk om de haartjes tot bedaren te brengen. Ik vroeg me af of hij die snor speciaal voor deze klus had laten staan, maar dacht er verder niet over na. Wat mij betrof deden we gewoon ons werk en zagen we hem nooit meer terug.

Hij zat daar met zijn armen rond een zwarte nylon sporttas in de dofrode gloed van het vliegtuig en hield hem vast alsof hij dacht dat we hem gingen beroven. Ik zou dat ook gedaan hebben als ik gedacht had dat ik ermee weg zou komen. Die tas bevatte Wladislavs twintigduizend Amerikaanse dollars. Voor topgeheime inlichtingen leek me dat geen enorm bedrag, maar voor mijn leven zou het alle verschil van de wereld hebben gemaakt.

Tenny had zich geen zorgen hoeven maken. Dex negeerde hem. ‘*Bang Bang, Chitty Chitty Bang Bang...*’

De schouders van Rooie Ken en Tenny schoten tegelijkertijd omhoog.

Spag brulde in zijn microfoon dat godverdegotver niemand mocht zingen als hij wacht dienst had.

Biggles schakelde onmiddellijk over op *Die knotsgekke kerels in hun vliegende kratten*.

Hier en daar verschenen vegen typisch Oost-Duits licht, dof en geel, heel anders dan de kermisverlichting van hun westerse makers op maar een paar kilometer afstand. We noemden ze *nein-Watt* lampen.

Rooie Ken bemoeide zich ermee. ‘Oké, da’s wel genoeg. Aan de slag.’

3

De Dornier liet zich de laatste tientallen meters vallen. Toen we de grond raakten en hotsend over het veld reden, bonkte mijn hoofd tegen het staal.

Ik ging rechtop zitten en zag door het raam een rij lichtjes branden. Vuurpotten – normaal gesproken potten met benzine en zand maar hier waarschijnlijk modder. Ten oosten van de Muur waadde je altijd tot je enkels door de modder. De branders stonden ongetwijfeld in de vorm van een L, zoals tijdens de Tweede Wereldoorlog ook de SOE deed. De basis van de L was de drempel. Dex moest er zo dicht mogelijk in de buurt landen, want dan had hij genoeg gras om ratelend tot stilstand te komen. De lange poot duidde de windrichting aan.

Spag zat al op zijn knieën. Hij had zijn koptelefoon afgedaan alsof hij onder vijandelijk vuur moest springen en wegrekken. Het kostte hem moeite om zijn evenwicht te bewaren, maar hij hield zijn tas onwrikbaar tegen zijn borst gedrukt.

Rooie Ken gebaarde dat hij moest gaan. ‘Die slapjanus heeft te veel oorlogsfilms gezien.’

Tenny kreeg weer kramp van het lachen.

Spag ergerde zich. Hij bleef op zijn knieën zitten, klaar om te springen en alles te trotseren.

Rooie Ken was nog niet klaar. ‘Wat verbeeldt ie zich eigenlijk? Hij is gewoon maar een pennenlikker van de CIA, niet de Terminator in eigen persoon...’

Tenny legde een hand op Kens schouder. ‘Laat hem met rust. Het is zijn eerste keer. En hij is bovendien Amerikaan.’

Spag zat al meer dan dertig jaar achter een bureau en zou niet gauw meer worden aangenomen als stand-in voor Arnie. Hij leek eerder op Homer Simpson, een nieuwe stripfiguur die ik op de Amerikaanse leger-tv gezien had.

De Dornier reed steeds langzamer. Dex taxiede naar de drempel

en keerde zodat het toestel weer met zijn neus in de wind stond. Toen zette hij de propellers uit. 'Het is weer net als vroeger, jongens, wij vieren ergens in de wildernis. Alleen hoeven we gelukkig geen Pashtoe meer te ouwehoeren.'

Spag kroop rechtstreeks naar de deur om naar buiten te kunnen.

Rooie Ken pakte zijn arm. 'Hou je gedeisd, knul. Als er ellende op de loer ligt, merken we dat gauw genoeg. We doen alles heel kalm en rustig.' Hij zwaaide de deur open.

Mijn neusgaten werden geteisterd door de stank van stront.

Tenny zag in het dofrøde licht dat ik mijn gezicht vertrok. 'Mensenmest. Hier wordt niks verspild.'

Rooie Ken ging op weg naar een smalle straal licht uit een zaklantaarn, die het donker ineens doorboorde.

Wladislavs contact dook uit de duisternis op. Zijn verse laarzensporen ontmoetten die van Ken in de vrieskoude dauw. Tijdens zijn plaatsing hadden ze veel zaken gedaan, maar dit was de grootste transactie tot dan toe. Ze omhelsden elkaar als oude vrienden en kletsten in het Duits terwijl Tenny onze communicatie met Dex controleerde.

Ik wist niet hoe het contact heette en dat hoefde ook niet. Tenny en Rooie Ken waren er om Spag te beschermen, en ik moest hetzelfde doen met hen. Ik verstrakte mijn greep op het halve meter lange staal van mijn Maglite-staaflantaarn. Dit was een spel met regels, en een ervan was dat iemand van de BRIXMIS nooit gewapend was. Als je werd gesnapt met een vuurwapen, kreeg je de kogel. Zo simpel als wat.

Afgezien van mijn lantaarn hadden we geen andere uitrusting dan de radio in Tenny's rugzak en de spullen die Rooie Ken bij zich had. Achter het dunne nylon zag ik de contouren van een paar scherpe, rechthoekige vormen. Ik wist niet wat ze waren en vroeg er ook niet naar. Als ik het moest weten, zouden ze het wel verteld hebben.

Ons beste wapen was geheimhouding. Niemand wist waar we waren, afgezien van de mensen die het absoluut moesten weten. De KGB en de Stasi hadden geen reden om hier door de stront te ploeteren. En als ze ons met honden en AK's stonden op te wachten, waren we 'steriel'.

Dex bleef in de cockpit. Hij had in dit deel van de wereld de neiging om nogal op te vallen en was ongetwijfeld nijdig dat hij de motoren had moeten uitzetten. Dat was goed voor onze veiligheid maar slecht voor iedereen als hij ze niet op tijd meer aan de praat

kreeg. Op die manier was hij ook de laatste keer gepakt. Uiteindelijk werd hij geruild voor een paar krantenjongens die voor het Oostblok gespioneerd hadden.

De RAF had de regel dat hij weer moest wegvliegen om pas terug te komen als Tenny opgehaald wilde worden. Maar Dex hield daar niet van – had er nooit van gehouden. Hij zei dat hij daardoor het gevoel kreeg dat hij wegliep.